

Arrest

nr. 227 852 van 23 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten VAN STEENBRUGGE W. en
LAGAE P.B.
Durmstraat 29
9030 MARIAKERKE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT *loco* advocaten W. VAN STEENBRUGGE en P.B. LAGAE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 3 maart 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op dezelfde dag.

1.2. Op 23 juli 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Verzoeker werd op 24 april 2017 bij verstek veroordeeld door de correctionele rechtbank te Brugge tot een gevangenisstraf van vier jaar wegens verkrachting met geweld van een meerderjarige persoon.

Hij werd tevens uit de rechten voorzien in artikel 31, eerste lid van het Strafwetboek ontzet voor een termijn van vijf jaar.

Verzoeker tekende verzet aan tegen dit verstekvonnis. Op 19 juni 2017 besliste de correctionele rechtbank te Brugge op tegenspraak en op verzet dat de feiten bewezen zijn en veroordeelde verzoeker tot 4 jaar effectieve gevangenisstraf en ontzetting uit de rechten voorzien in artikel 31, eerste lid van het Strafwetboek voor vijf jaar.

Verzoeker stelde op 28 juni 2017 hoger beroep in tegen deze beslissing.

1.4. Bij schrijven van 3 januari 2018 verzocht de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om de aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus in te trekken op basis van artikel 49/2, § 4, tweede lid en artikel 55/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

1.5. Verzoeker werd uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud op 28 februari 2018, doch kwam niet opdagen voor dit onderhoud.

Op 26 maart 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker diende op 24 april 2018 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarna het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing op 25 mei 2018 introk.

1.6. Op 25 januari 2019 werd verzoeker door het Hof van Beroep te Gent veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van vier jaar en ontzetting uit de rechten voorzien in artikel 31, eerste lid Strafwetboek gedurende een periode van vijf jaar wegens verkrachting met geweld van een meerderjarige.

1.7. Op 28 juni 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus omdat werd vastgesteld dat verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Deze beslissing werd op 1 juli 2019 aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Naar aanleiding van uw verzoek om internationale bescherming verklaarde u de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashai origine te zijn. Bij aankomst in België was u zeventien jaar oud. U verklaarde afkomstig te zijn van Bar Kalay (district Dara-i-Nur, provincie Nangarhar). U zei dat u ongeschoold was. U hielp uw vader soms op de landbouwgronden en speelde met de andere jongens van het dorp. U verklaarde dat uw broer S. als tolk voor de buitenlandse troepen werkte. Omwille van zijn werk zouden enkele talibanstrijders naar jullie huis gekomen zijn. Ze zouden hebben geëist dat uw broer zijn activiteiten staakte en dat jullie zich bij de Taliban zouden aansluiten. Omdat uw broer zijn werk niet wou stopzetten en omdat u de Taliban niet wou vervoegen, zou u niet langer veilig zijn geweest. U zou naar een vriend van uw broer in Jalalabad zijn gegaan. Die vriend zou een smokkelaar voor u hebben geregeld. U vertrok in december 2010 uit Afghanistan. U nam eerst het vliegtuig naar Mashad in Iran en reisde daarna door over land. U kwam op 3 maart 2011 aan in België en vroeg asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) (aangekomen op CGVS op 30 mei 2012), en documenten die van uw broer S. zouden zijn, m.n. een certificaat in verband met een training, appreciatiecertificaten van het Australische en Canadese leger en twaalf foto's.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 23 juli 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw zagezegde problemen met de Taliban. Gezien uw afkomst uit het district Dara-i-Nur wel geloofwaardig werd geacht, kreeg u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

U werd op 24 april 2017 bij verstek veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Brugge tot 4 jaar effectieve gevangenisstraf wegens de verkrachting (met geweld) van een meerderjarig persoon. U werd tevens uit de rechten voorzien in artikel 31, eerste lid Sw. ontzet voor een termijn van 5 jaar.

U tekende verzet aan tegen dit verstekvonnis. Op 19 juni 2017 besliste de Correctionele rechtbank te Brugge op tegenspraak en op verzet dat de feiten onder de enige tenlastelegging bewezen zijn en veroordeelde u tot 4 jaar effectieve gevangenisstraf en ontzetting uit de rechten voorzien in artikel 31, eerste lid Sw. gedurende een periode van 5 jaar. U stelde op 28 juni 2017 hoger beroep in tegen dit vonnis. Op 3 januari 2018 ontving het CGVS een brief waarin de Staatssecretaris de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel. Vervolgens werd u op 28 februari 2018 uitgenodigd voor een gehoor op het CGVS. U kwam niet opdagen voor dit onderhoud. Het CGVS heeft op 26 maart 2018 een beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

U diende op 24 april 2018 tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (uw veroordeling bleek nog niet definitief en u kreeg geen oproepingsbrief omdat u in de gevangenis verblijft), waarna het CGVS deze beslissing op 25 mei 2018 introk.

Op 25 januari 2019 werd u door het Hof van beroep te Gent veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van vier jaar en ontzetting uit de rechten voorzien in artikel 31, eerste lid Sw. gedurende een periode van 5 jaar wegens verkrachting met geweld van een meerderjarige.

Met het oog op een eventuele herevaluatie van uw beschermingsstatus, werd u op 15 mei 2019 in de gevangenis te Brugge gehoord door het CGVS, waarbij u de mogelijkheid geboden werd de redenen voor te leggen waarom u de subsidiaire beschermingsstatus dient te behouden.

U heeft tijdens het onderhoud verwezen naar de asielmotieven die u tijdens uw asielprocedure heeft aangebracht, met name uw vrees voor vervolging door de Taliban omdat uw broer S. voor de buitenlanders tolkte. U verklaart dat uw vrees actueel blijft. De Taliban zijn nu Daesh geworden en Daesh houdt uw familie in Dara-i-Nur in de gaten. Jullie gronden werden in beslag genomen, er wordt nu opium op gekweekt. Recent, meer bepaald op 2 april 2019, zijn strijders van Daesh jullie huis binnengevallen. Zij hebben uw moeder en uw vrouw (met wie u begin 2017 in Peshawar gehuwd bent) geslagen, zij kregen de boodschap dat u en S. zich onverwijld moeten aanmelden. Mocht u naar Afghanistan terugkeren, dan zal u daar worden gedood. Ook elders in Afghanistan, bijvoorbeeld in Jalalabad, zou u zich niet kunnen vestigen. De Taliban zouden u eender waar vinden, u kent ook niemand in Jalalabad en de algemene situatie is er niet goed. U vernam dat daar recent nog bommen ontploften.

Voorts geeft u aan dat u hier al geruime tijd bent, dat u altijd heeft gewerkt en dat u nu uw vrouw naar België wil laten komen. U startte de procedure gezinshereniging. Uw advocaat merkt ook op dat u tot inkeer kwam en uw slachtoffer maandelijks een vergoeding betaalt. Na uw vrijlating zou u via een bemiddelaar ook het gesprek met uw slachtoffer willen aangaan.

Ter staving van uw verklaringen legt u volgende documenten neer. Twee brieven (met in bijlage vertaling naar het Engels) van lokale bewoners (met in bijlage hun taskara's) die de problemen van u en uw familie bevestigen, documenten van een hospitaal waar uw vrouw en uw moeder na de aanval van Daesh werden verzorgd, twee foto's van uw vrouw en moeder met zichtbare verwondingen.

Na het onderhoud, meer bepaald op 22 mei 2019, ontving het CGVS een brief van uw advocaat, waarin deze stelt dat u voor uw huwelijk naar Pakistan wou vliegen maar dat u geen visum kreeg. Daarom zou u naar Afghanistan zijn gereisd. U nam een vlucht naar Kabul, verbleef daar drie dagen in een hotel, maar u was te angstig om verder te reizen en keerde naar België terug. Een maand later ging u nogmaals naar Afghanistan, huurde daar een wagen waarmee u onmiddellijk naar Peshawar reed. U huwde er en bleef er drie maanden, alvorens naar Kabul en vervolgens naar België terug te keren. U bent nooit teruggekeerd naar uw regio van herkomst, dit omwille van bovenstaande redenen.

Op 11 juni 2019 heeft uw advocaat via e-mail nog bijkomende documenten aan het CGVS overgemaakt. Het betreft foto's van uw trouwboekje, een verklaring van de getuigen van uw huwelijk, foto's van het huwelijksfeest, foto's van het Afgaanse paspoort van uw echtgenote.

B. Motivering

Op 23 juli 2012 werd u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op grond van artikel 48/4 §2 c) van de Vreemdelingenwet. De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus was ingegeven door de vaststelling dat in uw regio van herkomst een reëel risico bestaat op ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict en het tekort aan bescherming en aan een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig werden geacht.

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, uw status vandaag moet worden ingetrokken.

Artikel 55/5/1 §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling die op grond van artikel 55/4 §§1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn.

Artikel 55/4, § 1 c) stipuleert dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald een arrest van het Hof van beroep te Gent van 25 januari 2019.

Uit dit arrest blijkt dat u veroordeeld werd tot een hoofdgevangenisstraf van 4 jaar voor de verkrachting met geweld van een meerderjarig persoon. U werd tevens ontzet uit de rechten voorzien in artikel 31, eerste lid, van het Strafwetboek voor een periode van vijf jaar. Uit de feitenvaststelling blijkt dat u op 8 februari 2015 toen u zich in het appartement van het slachtoffer bevond, besliste om zich aan haar te vergrijpen. Het Hof van beroep te Gent achtte de feiten die u ten laste werden gelegd als bewezen en veroordeelde u tot een effectieve gevangenisstraf van 4 jaar (en ontzetting uit de rechten voorzien in artikel 31, lid 1 Sw. voor een periode van 5 jaar). Het Hof van beroep oordeelde (zie arrest 17e blad): "De feiten geven blijk van een **gevaarlijke ingesteldheid** van de beklaagde Samiulah Masumkhill, die **niet het minste respect** weet op te brengen **voor andermans fysieke en seksuele integriteit** en op een **gewelddadige wijze** een weerloze vrouw in haar eigen appartement heeft verkracht." Uit de motivering en de strafmaat van het voormelde arrest blijkt duidelijk dat het ernstige feiten betreffen.

Bijgevolg kan niet getwijfeld worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden. Uw subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg op grond van artikel 55/5/1 § 2 ingetrokken.

U werd op 15 mei 2019 in de gevangenis van Brugge gehoord door het CGVS waarbij u de gelegenheid kreeg argumenten aan te brengen tot behoud van uw status. De redenen die u aanbracht kunnen een behoud van de u eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus niet rechtvaardigen.

Gevraagd welke argumenten zouden kunnen leiden tot het behoud van uw status, zegt u zelf dat u het niet weet, en dat het aan het CGVS is om dat te beoordelen (CGVS, p.15). Uw advocaat wijst wel op een aantal elementen, zoals het feit dat u het slachtoffer een schadevergoeding betaalt. U zou ook via een bemiddelaar een gesprek met het slachtoffer willen aangaan. Tot slot zegt uw advocaat dat de feiten al van enige tijd terug dateren en dat u intussen veranderd bent (CGVS, p.15). Dient evenwel te worden opgemerkt dat dergelijke zaken geen afbreuk doen aan het feit dat u veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet worden ingetrokken omdat de verzoeker uitgesloten wordt of had moeten zijn in de zin van artikel 55/4 dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat u verwijst naar uw problemen in Afghanistan en de asielmotieven die u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald, dient opgemerkt te worden dat deze problemen ongeloofwaardig werden bevonden door het CGVS en dus geen basis konden vormen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Deze ongeloofwaardigheid resulteerde in een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende u geen beroep in bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Desondanks verwijst u heden nogmaals naar uw ongeloofwaardig bevonden relaas en stelt u dat de problemen die u eertijds aanhaalde nog steeds actueel zijn. Het herhalen van uw eerder frauduleus bevonden relaas, kan de geloofwaardigheid ervan evenwel niet herstellen.

Bovendien werd u tijdens het persoonlijk onderhoud al gewezen op enkele bijkomende tegenstrijdigheden die de juistheid van de eerdere appreciatie van het CGVS bevestigen. Zo beweerde u tijdens uw asielprocedure dat u twee keer door de Taliban werd benaderd, en dat u “tien dagen” na het tweede bezoek Afghanistan verliet (CGVS, 22 mei 2012, p.12-13). Heden beweert u dat de Taliban “twee of drie keer” naar u gekomen waren, een laatste keer “twee of drie dagen” voor u het land verliet (CGVS, p.8).

Het CGVS stelt verder vast dat u er niet voor terugdeinst verder te bouwen op uw bedrieglijke relaas en daar nieuwe vervolgingsfeiten aan vast te koppelen, die andermaal ongeloofwaardig blijken. U stelt dat de groepering Daesh, volgens u niet meer dan een actuele versie van de Taliban (CGVS, p.5), op 2 of 3 april 2019 bij uw moeder en vrouw is langs geweest, op zoek naar u en uw broer. Zij zouden uw moeder en vrouw hebben geslagen en mishandeld (CGVS, p.5). Het is toch bijzonder merkwaardig dat opstandelingen, ongeveer negen jaar na uw vertrek uit Afghanistan, plots weer interesse zouden tonen in uw persoon en naarstig naar u op zoek zouden gaan. Dat dit beweerde incident net nu, nu u uw beschermingsstatus dreigt te verliezen, zou hebben plaats gevonden, lijkt bovendien wel erg toevallig. Het wel zeer recente karakter van dit alles blijkt overigens ook uit het feit dat de documenten die een en ander moeten staven (foto's, documenten van de bevoegde Afgaanse autoriteiten) nog maar pas door uw advocaat ontvangen werden, zelf krijgt u die documenten net voor het onderhoud voor het eerst te zien. Het lijkt er dan ook sterk op dat u met het oog op uw onderhoud met het CGVS, wellicht na ontvangst van de oproepingsbrief, een en ander in gang gezet heeft, en dat deze zaken op bestelling werden aangemaakt.

Uw verklaringen met betrekking tot deze bijkomende problemen kunnen bovendien allermindst overtuigen. Hoeveel leden van Daesh uw vrouw en moeder zouden hebben belaagd, kan u niet zeggen (CGVS, p.9). Voorts gevraagd naar de aard van de verwondingen die uw moeder en vrouw opliepen, kan u slechts verwijzen naar de foto's van uw vrouw en moeder, en heeft u het vaag over verwondingen aan hoofd en lichaam (CGVS, p.10). Verder weet u niet zeker of zij naar een kliniek gingen voor verzorging. “Dat zal wel”, en “als je een dokter nodig hebt, dan zal je wel naar het ziekenhuis gaan”, is zowat het enige wat u daarover te zeggen heeft (CGVS, p.10). Hoewel het incident anderhalve maand voor het onderhoud met het CGVS zou hebben plaats gevonden, stelt het CGVS vast dat u niet kan verduidelijken hoe het uw vrouw en moeder verder vergaan is. U zegt eerst dat u hen sindsdien niet meer gesproken heeft, waarna u toegeeft dat u hen wel gesproken heeft maar dat u niet meer informeerde naar “Daesh en zo” (CGVS, p.11). Geconfronteerd met de bedenking dat het niet zeer geloofwaardig is dat u uw vrouw en moeder geen vragen stelt over eventuele bijkomende moeilijkheden met mensen van Daesh, antwoordt u dat u in de gevangenis zit en dat het geld niet uit de lucht komt vallen (CGVS, p.11). Hiermee biedt u evenwel geen verklaring voor uw klaarblijkelijke desinteresse in het lot van uw dierbaren.

Bijkomend merkt het CGVS op dat u tijdens het persoonlijk onderhoud andermaal getracht heeft de asielinstanties te misleiden. Gevraagd waar u in 2017 bent u gaan huwen, beweert u daarvoor naar Pakistan te zijn gereisd. Ook in 2015 zou u al een vlucht naar Pakistan hebben genomen, om daar uw zieke vader bij te staan. Echter, als het CGVS u uitnodigt om uw Afgaans paspoort voor te leggen en zodoende een en ander te staven, zegt u dat u meent dat u het paspoort bent kwijtgeraakt (CGVS, p.6). Echter, een week na het onderhoud liet uw advocaat in een brief weten dat u in 2017 niet naar Pakistan maar naar Afghanistan vloog. U zou drie dagen in Kabul hebben verbleven maar na drie dagen naar België zijn teruggekeerd. U zou teveel schrik hebben gehad om verder te reizen. Een maand later zou u naar Kabul zijn teruggegaan, om er een auto te huren en meteen naar Peshawar te rijden. Het is opmerkelijk dat u er tijdens het onderhoud voor opteerde dergelijke zaken te verzwijgen of geheel anders voor te stellen. Eens te meer blijkt het zeer relatieve karakter van uw verklaringen. Uw terugkeer naar Afghanistan biedt bovendien een bijkomende indicatie dat u in Afghanistan niets te vrezen heeft. U beweert dan wel dat u slechts drie dagen in Kabul was, en tijdens uw tweede reis onmiddellijk naar Peshawar reed, maar laat opnieuw na uw paspoort voor te leggen. Dat u dergelijk belangrijk document zomaar kwijt zou geraken, is weinig geloofwaardig. Dat u Afghanistan telkens onmiddellijk verliet omdat u angstig was (waarbij uw advocaat wellicht verwijst naar uw beweerde vrees voor de Taliban), is gezien de bedrieglijkheid van uw asielpaspoort geenszins geloofwaardig. Bijgevolg kan

allerminst worden uitgesloten dat u langdurig in Afghanistan heeft verbleven, al dan niet in uw regio van herkomst.

Gezien al deze vaststellingen kan niet worden gesteld dat u omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet zou kunnen worden teruggeleid naar uw land van herkomst.

Uit een grondige analyse van de actuele situatie in uw regio blijkt voorts dat er in het district Dara-i-Nur, uw regio van herkomst, een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (art. 48/4, §2c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet).

Echter is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 195-201, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 111-118, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.*

*Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de **situatie in de steden**, vooral de provinciehoofdplaatsen, **sterk verschilt van deze op het platteland**. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het **geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar**. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in de laatste maanden, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene*

veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het **geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel**, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berrbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het **duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn**. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door **enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP**, waarbij "soft targets" gevisieerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad bovendien groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkhrod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een **grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt**. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de **typologie van het geweld en het conflictpatroon in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend** is, en in alle drie de districten kan het **gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP**. Hoewel het **geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard** is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). De drie districten blijken daarentegen een **toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten**.

Waar blijkt dat de **Taliban volgens hun eigen rapportering over een zekere mate van controle beschikt in Surkhrod** en het district als gecontesteerd wordt aangeduid door andere bronnen, dient erop gewezen te worden dat dit **niet volstaat om te besluiten dat er sprake is van een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vw**. Er dienen immers **diverse objectieve elementen** in ogenschouw genomen te worden om in het kader van een **alomvattende benadering het reële risico op ernstige schade** zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren. Volgende indicatoren worden in dat opzicht bijzonder relevant geacht: het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun regio van herkomst te verlaten. Uit de analyse van de veiligheidsincidenten in het district Surkhrod blijkt dat in de rapporteringsperiode sprake was van 30 geregistreerde incidenten, waarbij geweld in het district voornamelijk doelgericht is, waarbij de doelwitten de Afghaanse veiligheidsdiensten of opstandelingen betreffen, en er regelmatig melding gemaakt wordt van operaties van de veiligheidsdiensten waarbij opstandelingen worden gedood. Ook vielen in deze periode occasionele burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie **bleeft echter niet dat de betwiste controle in het district een dermate ernstige impact heeft op de veiligheidssituatie in Surkhrod** dat er voor burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is louter op basis van hun aanwezigheid in het district.

Niettegenstaande er zich in het district Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de drie districten in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten in de districten, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van

2018 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de districten een toevluchtsoord zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Jalalabad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Jalalabad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien. Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort.

Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad vestigt.

U bent een volwassen man die geen melding maakt van gezondheidsproblemen. U verklaarde behalve het Pashai ook het Pashtou machtig te zijn (CGVS, p.12). U zei eerder ook wat Dari te begrijpen (CGVS, 22 mei 2012, p.4). U verklaart dat u nooit naar school bent gegaan, zagezegd omdat dit u niet interesseerde. Dit is weinig geloofwaardig, temeer uw broer tot de elfde klas school liep en daarna ging verder studeren in Jalalabad (CGVS, 22 mei 2012, p.7). Ook de vaststelling dat u kort na uw aankomst in België aangaf al behoorlijk Nederlands te praten (CGVS, 22 mei 2012, p.2), doet sterk vermoeden dat u een geletterd persoon bent. Voorts merkt het CGVS op dat u al geruime tijd in België vertoeft, en dat u intussen al een nuttige werkervaring heeft opgebouwd. Volgens uw advocaat was u gedurende lange periodes tewerkgesteld bij verschillende werkgevers en voerde u tussen deze deeltijdse tewerkstellingen ook tal van (interim)jobs uit. Er is ook sprake van een langdurige tewerkstelling in een restaurant in Brugge (zie verzoekschrift tot nietigverklaring d.d. 24 april 2018). Zelf zegt u de afgelopen vijf of zes jaar altijd te hebben gewerkt (CGVS, p.11). Verder wijst het CGVS op het feit dat u wellicht over enige financiële reserves beschikt. U reisde meermaals terug naar Afghanistan, u ging huwen in de regio en betaalde wellicht een bruidsschat, u verbleef daar drie maanden bij uw vrouw, u maakt gewag van landbouwgronden die uw familie bezit, u verklaart ook dat u het niet nodig heeft om in Afghanistan te werken, dat veel mensen daar geen werk hebben (CGVS, p.11). Het CGVS stelt verder

vast dat Jalalabad u niet onbekend is. U verklaarde eerder dat u daar om de drie maanden naartoe ging. U begeleidde naar eigen zeggen uw oude vader die er boodschappen ging doen (CGVS, 22 mei 2012, p.5). Dat u nu beweert dat u Jalalabad slechts één of meerdere keren gezien heeft, is in strijd met uw eerdere verklaringen en doet vermoeden dat uw band met Jalalabad sterker is dan u wenst toe te geven. Het CGVS stelt voorts vast dat uw broer S. er volgens uw eerdere verklaringen ook een vriend had die u opving en een smokkelaar voor u zocht (CGVS, 22 mei 2012, p.11). Mogelijks heeft u ook familie in Jalalabad, maar wenst u daar geen duidelijk zicht op te bieden. Zo zouden uw moeder noch uw vader broers of zussen hebben. Alleszins is het zeker in een Afghaanse context weinig aannemelijk dat u behalve uw moeder en uw broer (die in Australië woont) geen andere familieleden zou hebben. Wat dat betreft wijst het CGVS ook op uw eerdere verklaringen, waarbij u het had over een tante aan moederszijde (CGVS, 22 mei 2012), wiens bestaan u heden lijkt te ontkennen. Het CGVS kan niet anders dan besluiten dat u geen medewerking verleent bij het onderzoek naar uw netwerk in Afghanistan. Wat er ook van zij, uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u in staat moet worden geacht in Jalalabad aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen, verwees u in hoofdzaak naar uw zogezegde vrees voor de Taliban. Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de Taliban of met Daesh zou kennen. Verder stelde u Pashai te zijn, Pashai te spreken en een ruraal leefgebied gewoon te zijn (CGVS, p.11). Dient evenwel te worden vastgesteld dit allerm minst als onoverkomelijk kan worden beschouwd en dat deze zaken u er bovendien niet van weerhouden hebben uw regio te verlaten en u te vestigen in België, wat ongetwijfeld een groter cultuurverschil inhoudt dan een hervestiging in Jalalabad. Ook deze elementen kunnen niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Gelet op het geheel bovenstaande vaststellingen is het CGVS van oordeel dat u mag worden teruggeleid naar Afghanistan. Een verwijderingsmaatregel is verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De neergelegde documenten vermogen de appreciatie van het CGVS niet te wijzigen. De brieven (met in bijlage vertaling naar het Engels) van lokale bewoners (met in bijlage hun taskara's) die de problemen van u en uw familie bevestigen, kunnen uw relaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat geenszins het geval is gebleken. Bovendien maken deze stukken een bijzonder gesolliciteerde indruk en lijken deze er enkel op gericht de asielinstanties te overtuigen van uw relaas, waarbij men de bedreigingen bevestigt en "the government of Belgium" telkens vraagt het leven van uw moeder en vrouw te redden. Het CGVS wijst voorts op de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, met name de "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht. Gezien al deze vaststellingen is ook de bewijswaarde van het attest dat door een kliniek in Amla zou zijn uitgereikt en waarmee u wilt aantonen dat uw vrouw en moeder gewond geraakten, nihil. De foto's waarop uw vrouw en moeder (met verband) te zien zijn kunnen eender waar, wanneer en in eender welke omstandigheden genomen of zelfs geënceneerd zijn, en hebben slechts enige waarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. De foto's van uw trouwboekje, een verklaring van de getuigen van uw huwelijk, de foto's van het huwelijksfeest en de foto's van het Afghaanse paspoort van uw echtgenote bevestigen louter dat u gehuwd bent met Sh. M.. Hiermee toont u bijvoorbeeld niet aan waar u voor of na uw huwelijk in Peshawar verbleven heeft, laat staan dat u hiermee bewijs levert voor de beweerde problemen met de Taliban.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 1° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 55/5/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) omdat hij meent dat er *in casu* geen intrekking op basis van artikel 55/5/1 § 1 van de Vreemdelingenwet kon worden toegepast daar het misdrijf na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus werd gepleegd.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) *juncto* het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald het motiveringsbeginsel.

In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 1, (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd door de wet van 27 februari 1967, van de artikelen 48/3 en 48/4 *juncto* 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 4, punt 3 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de algemene zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht.

In een vierde middel beroept verzoeker zich nog op de schending van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker meent dat in zijn hoofde ten onrechte werd besloten tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus en vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog stukken die hij in zijn inventaris als volgt aanmerkt: bewijzen van integratie (stuk 1), beslissing van 26 maart 2018 tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus (stuk 2), beslissing van 23 mei 2018 tot intrekking van de beslissing van intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus (stuk 3), een brief van verzoekers raadsman van 22 mei 2019 (stuk 4), een kopie van verzoekers elektronische B-kaart (stuk 5), een e-mail van de psychosociale dienst van de gevangenis te Brugge van 5 juli 2019 (stuk 6), een rapport van VluchtelingenWerk Nederland, "*Standpunt Afghanistan – landenbeleid asiel oktober 2017*" (stuk 7), een rapport van VluchtelingenWerk Nederland, "*Veelgestelde vragen – Afghanistan ontheemden, terugkeerders en personen zonder netwerk*" van januari 2018 (stuk 8) en "*Landeninfo - Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 20 februari 2018 (stuk 9).

Per drager laat verwerende partij op 6 september 2019 aan de Raad een aanvullende nota met volgende stukken geworden: het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018, de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 25 februari 2019, het rapport "*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation*" van december 2017, p. 1-68 en 195-201, het rapport "*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation - Update*" van mei 2018, p. 1-24 en 111-118, het rapport "*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation*" van juni 2019, p. 1-66 en 211-218, het rapport "*EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van juni 2019 en de COI Focus "*Afghanistan. Jalalabad, Behsud en Surkhrod (addendum)*" van 6 augustus 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. In de bestreden beslissing wordt de aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken omdat (i) hij op 25 januari 2019 definitief werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Gent tot een gevangenisstraf van vier jaar en een ontzetting voor vijf jaar uit de rechten voorzien in artikel 31, eerste lid van het Strafwetboek wegens verkrachting met geweld van een meerderjarige zodat zijn subsidiaire beschermingsstatus bijgevolg op grond van artikel 55/5/1, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt ingetrokken en (ii) de redenen die hij aanbracht tot het behoud van zijn status, alsook de door hem voorgelegde documenten een behoud van de hem eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus niet kunnen rechtvaardigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het tweede en derde middel kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert, werd de bestreden beslissing genomen in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1° en § 3 van de Vreemdelingenwet – en dus niet op grond van artikel 55/5/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in : 1° ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn;”*.

Artikel 55/5/1, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *“Wanneer de Commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”*

De bestreden beslissing bestaat derhalve uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

2.3.5. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft daarbij betrekking op de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat *in casu* verzoeker veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft deze bevoegdheid op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd: (...)

6° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken;”

Artikel 55/5/1 werd ingevoegd in de Vreemdelingenwet bij artikel 10 van de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming (BS 24 augustus 2015) en vormt de omzetting in het Belgische recht van artikel 19.3. a van de Kwalificatierichtlijn. Uit de memorie van toelichting bij genoemd artikel blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus moet intrekken wanneer *a posteriori* blijkt dat een van de uitsluitingsclausules op de vreemdeling had moeten worden toegepast tijdens de asielprocedure, of als hij onder dergelijke uitsluitingsclausules valt na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (Parl. St. Kamer, 2014-2015, nr. 54-1197/001, 26). De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoeker het misdrijf slechts in 2015 heeft gepleegd en de subsidiaire bescherming hem in 2012 werd toegekend en hij alludeert op het feit dat zijn status bijgevolg niet kon worden ingetrokken, kan - gelet op het voorgaande - dan ook niet gevolgd worden.

Artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:*

a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;

b) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.”

In de memorie van toelichting bij het ontwerp dat heeft geleid tot de invoeging van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt *“voor de invulling van het begrip ‘ernstig misdrijf’ mutatis mutandis verwezen [...] naar de punten 155 tot 158 van de ‘Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés’, uitgegeven door de UNHCR (Genève, 1979, herwerkt in januari 1992, niet beschikbaar in het Nederlands)”* (Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51-2478/001, 109).

Punt 155 van deze ‘Guide des procédures’ stipuleert : *“Il est difficile de définir ce qui constitue un crime «grave» de droit commun aux fins de la clause d'exclusion à l'examen, d'autant que le mot «crime» revêt des acceptions différentes selon les systèmes juridiques. Dans certains pays, le mot «crime» ne vise que les délits d'un caractère grave; dans d'autres pays, il peut désigner toute une catégorie d'infractions allant du simple larcin jusqu'au meurtre. Dans le présent contexte, cependant, un crime «grave» doit être un meurtre ou une autre infraction que la loi punit d'une peine très grave. Des infractions mineures pour lesquelles sont prévues des peines modérées ne sont pas des causes d'exclusion en vertu de la section F b) de l'article premier, même si elles sont techniquement qualifiées de «crimes» dans le droit pénal du pays considéré.”*

“155. Het is moeilijk een definitie te geven van wat in het licht van de voorliggende uitsluitingsclausule een “ernstig”, niet-politiek misdrijf vormt, te meer daar het woord “misdrijf” verschillende betekenissen heeft naargelang van het rechtstelsel. In sommige staten slaat het woord “misdrijf” alleen op zware strafbare feiten; in andere staten wordt daarmee verwezen naar een hele categorie strafbare feiten, gaande van een gewone kruimeldiefstal tot doodslag. In de huidige context wordt onder een “ernstig misdrijf” evenwel alleen verstaan doodslag of een ander feit waarop krachtens de wet een zeer zware straf staat. Lichtere strafbare feiten waarop geen zware straffen staan, zijn geen uitsluitingsclausules krachtens afdeling F b) van artikel 1, zelfs indien ze in het strafrecht van de staat in kwestie als “misdrijf” worden bestempeld.” (vrije vertaling zoals aangehaald Adv. RvS nr. 57.124/4 van 16 maart 2015, bij de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de

bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, *Parl.St. Kamer, 2014-2015, nr. 54-1197/001, p. 53-54*).

Verschiedende criteria kunnen worden gebruikt bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf, waaronder:

- de aard van de daad: dit houdt de beoordeling in van de mate van geweld, de *modus operandi*, het gebruik van een dodelijk wapen, etc.;
- de straf: een verwijzing naar de maximumstraf kan worden gemaakt die kan worden opgelegd of de lengte van de opgelegde straf bij een veroordeling;
- de werkelijke schade: hier is het noodzakelijk om de daadwerkelijke schade te beoordelen die kan worden toegebracht of op de persoon of het slachtoffer, of op de eigendom;
- de toegepaste procedureregels om het misdrijf te vervolgen: dit criterium vereist een overweging van de procedurele normen die van toepassing zijn, bijvoorbeeld of het misdrijf wordt beschouwd als een overtreding of een misdaad.

Elk van deze factoren, op zich of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat het misdrijf wordt gekwalificeerd als “ernstig” (zie EASO, “*Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) A Judicial Analysis*”, January 2016, p. 24, 37).

In het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene wordt rekening gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, zodat geen afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing moet worden gemaakt door de commissaris-generaal wanneer hij tot de conclusie komt dat artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet van toepassing is (*mutatis mutandis* HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D.*, § 109).

De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken en deze vloeit in het algemeen voort uit het feit dat de betrokkene bewust het misdrijf heeft gepleegd of er op substantiële wijze aan heeft bijgedragen. Het is niet vereist dat hij het misdrijf fysiek heeft gepleegd, het aanzetten tot, de medeplichtigheid of de deelname aan een gemeenschappelijk criminele onderneming kunnen volstaan (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 25 januari 2019 door het Hof van Beroep te Gent definitief werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar en een ontzetting van vijf jaar uit de rechten omschreven in artikel 31, eerste lid van het Strafwetboek wegens verkrachting met geweld van een meerderjarige. De rechter achtte deze feiten bewezen en er dient opgemerkt dat zij als ernstig dienen te worden bestempeld. Verzoeker blijkt immers geen respect te hebben voor de fysieke en seksuele integriteit van derden. Bovendien is het feit dat een onschuldig iemand in haar eigen appartement wordt verkracht laakbaar, verwerpelijk en onaanvaardbaar en verhoogt dit het onveiligheidsgevoel in de maatschappij.

Verzoekers handelingen zijn derhalve niet te verzoenen met de humanitaire inslag van het subsidiaire beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming. Het door verzoeker gepleegde misdrijf, waarvoor hij definitief werd veroordeeld op 25 januari 2019 dient te worden gekwalificeerd als ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om, steunend op artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, over te gaan tot intrekking van de aan verzoeker op 23 juli 2012 toegekende subsidiaire beschermingsstatus. Zo verzoeker – onder verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in verband met artikel 8 van het EVRM – refereert aan het feit dat hij reeds meer dan 7 jaar in België verbleef ten tijde van de bestreden beslissing en over een elektronische B-kaart beschikte (verzoekschrift, stuk 5) en dat hij maatschappelijk geïntegreerd is in België, allerhande cursussen volgde en jaren op de reguliere arbeidsmarkt actief was, hetgeen hij staft met diverse stukken van taal, cursussen en tewerkstelling (verzoekschrift, stuk 1), benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Het is pas op het ogenblik dat aan verzoeker daadwerkelijk een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. De bestreden beslissing houdt evenwel enkel in dat de aan verzoeker op 23 juli 2012 toegekende subsidiaire beschermingsstatus wordt ingetrokken. Deze beslissing bevat geen verwijderingsmaatregel en heeft dan ook niet tot gevolg dat er op ongeoorloofde wijze een inmenging in verzoekers privé-leven zou zijn.

Het betoog in het verzoekschrift vermag dan ook geen afbreuk te doen aan het besluit dat de vaststelling dat verzoeker werd veroordeeld voor ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de

Vreemdelingenwet volstaat om, steunend op artikel 55/5/1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet, over te gaan tot intrekking van de aan hem op 23 juli 2012 toegekende subsidiaire beschermingsstatus. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker zich in wezen richt tegen het in de bestreden beslissing verstrekte advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst in overeenstemming is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad verwijst dienaangaande naar hetgeen volgt.

De door verzoeker tijdens het gehoor aangehaalde argumenten kunnen het behoud van zijn subsidiaire beschermingsstatus niet wettigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden bijgetreden waar dienaangaande in de bestreden beslissing wordt overwogen als volgt: *“Gevraagd welke argumenten zouden kunnen leiden tot het behoud van uw status, zegt u zelf dat u het niet weet, en dat het aan het CGVS is om dat te beoordelen (CGVS, p.15). Uw advocaat wijst wel op een aantal elementen, zoals het feit dat u het slachtoffer een schadevergoeding betaalt. U zou ook via een bemiddelaar een gesprek met het slachtoffer willen aangaan. Tot slot zegt uw advocaat dat de feiten al van enige tijd terug dateren en dat u intussen veranderd bent (CGVS, p.15). Dient evenwel te worden opgemerkt dat dergelijke zaken geen afbreuk doen aan het feit dat u veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.”*

2.3.6. Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit artikel 57/6, eerste lid, 14° van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 55/5/1, § 3 van diezelfde wet. Krachtens deze bepaling verstrekt de commissaris-generaal, wanneer hij van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus dient ingetrokken te worden op grond van artikel 55/5/1, § 1 of § 2, 1°, een advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst van de betrokkene in overeenstemming is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen adviseerde als volgt:

“Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet worden ingetrokken omdat de verzoeker uitgesloten wordt of had moeten zijn in de zin van artikel 55/4 dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat u verwijst naar uw problemen in Afghanistan en de asielmotieven die u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald, dient opgemerkt te worden dat deze problemen ongeloofwaardig werden bevonden door het CGVS en dus geen basis konden vormen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Deze ongeloofwaardigheid resulteerde in een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende u geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Desondanks verwijst u heden nogmaals naar uw ongeloofwaardig bevonden relaas en stelt u dat de problemen die u eertijds aanhaalde nog steeds actueel zijn. Het herhalen van uw eerder frauduleus bevonden relaas, kan de geloofwaardigheid ervan evenwel niet herstellen.

Bovendien werd u tijdens het persoonlijk onderhoud al gewezen op enkele bijkomende tegenstrijdigheden die de juistheid van de eerdere appreciatie van het CGVS bevestigen. Zo beweerde u tijdens uw asielprocedure dat u twee keer door de Taliban werd benaderd, en dat u “tien dagen” na het tweede bezoek Afghanistan verliet (CGVS, 22 mei 2012, p.12-13). Heden beweert u dat de Taliban “twee of drie keer” naar u gekomen waren, een laatste keer “twee of drie dagen” voor u het land verliet (CGVS, p.8).

Het CGVS stelt verder vast dat u er niet voor terugdeinst verder te bouwen op uw bedrieglijke relaas en daar nieuwe vervolgingsfeiten aan vast te koppelen, die andermaal ongeloofwaardig blijken. U stelt dat de groepering Daesh, volgens u niet meer dan een actuele versie van de Taliban (CGVS, p.5), op 2 of 3 april 2019 bij uw moeder en vrouw is langs geweest, op zoek naar u en uw broer. Zij zouden uw moeder en vrouw hebben geslagen en mishandeld (CGVS, p.5). Het is toch bijzonder merkwaardig dat opstandelingen, ongeveer negen jaar na uw vertrek uit Afghanistan, plots weer interesse zouden tonen in uw persoon en naarstig naar u op zoek zouden gaan. Dat dit beweerde incident net nu, nu u uw beschermingsstatus dreigt te verliezen, zou hebben plaats gevonden, lijkt bovendien wel erg toevallig. Het wel zeer recente karakter van dit alles blijkt overigens ook uit het feit dat de documenten die een en ander moeten staven (foto's, documenten van de bevoegde Afghaanse autoriteiten) nog maar pas door uw advocaat ontvangen werden, zelf krijgt u die documenten net voor het onderhoud voor het eerst te zien. Het lijkt er dan ook sterk op dat u met het oog op uw onderhoud met het CGVS, wellicht na ontvangst van de oproepingsbrief, een en ander in gang gezet heeft, en dat deze zaken op bestelling werden aangemaakt.

Uw verklaringen met betrekking tot deze bijkomende problemen kunnen bovendien allerm minst overtuigen. Hoeveel leden van Daesh uw vrouw en moeder zouden hebben belaagd, kan u niet zeggen

(CGVS, p.9). Voorts gevraagd naar de aard van de verwondingen die uw moeder en vrouw opliepen, kan u slechts verwijzen naar de foto's van uw vrouw en moeder, en heeft u het vaag over verwondingen aan hoofd en lichaam (CGVS, p.10). Verder weet u niet zeker of zij naar een kliniek gingen voor verzorging. "Dat zal wel", en "als je een dokter nodig hebt, dan zal je wel naar het ziekenhuis gaan", is zowat het enige wat u daarover te zeggen heeft (CGVS, p.10). Hoewel het incident anderhalve maand voor het onderhoud met het CGVS zou hebben plaats gevonden, stelt het CGVS vast dat u niet kan verduidelijken hoe het uw vrouw en moeder verder vergaan is. U zegt eerst dat u hen sindsdien niet meer gesproken heeft, waarna u toegeeft dat u hen wel gesproken heeft maar dat u niet meer informeerde naar "Daesh en zo" (CGVS, p.11). Geconfronteerd met de bedenking dat het niet zeer geloofwaardig is dat u uw vrouw en moeder geen vragen stelt over eventuele bijkomende moeilijkheden met mensen van Daesh, antwoordt u dat u in de gevangenis zit en dat het geld niet uit de lucht komt vallen (CGVS, p.11). Hiermee biedt u evenwel geen verklaring voor uw klaarblijkelijke desinteresse in het lot van uw dierbaren.

Bijkomend merkt het CGVS op dat u tijdens het persoonlijk onderhoud andermaal getracht heeft de asielinstanties te misleiden. Gevraagd waar u in 2017 bent u gaan huwen, beweert u daarvoor naar Pakistan te zijn gereisd. Ook in 2015 zou u al een vlucht naar Pakistan hebben genomen, om daar uw zieke vader bij te staan. Echter, als het CGVS u uitnodigt om uw Afghaans paspoort voor te leggen en zodoende een en ander te staven, zegt u dat u meent dat u het paspoort bent kwijtgeraakt (CGVS, p.6). Echter, een week na het onderhoud liet uw advocaat in een brief weten dat u in 2017 niet naar Pakistan maar naar Afghanistan vloog. U zou drie dagen in Kabul hebben verbleven maar na drie dagen naar België zijn teruggekeerd. U zou teveel schrik hebben gehad om verder te reizen. Een maand later zou u naar Kabul zijn teruggegaan, om er een auto te huren en meteen naar Peshawar te rijden. Het is opmerkelijk dat u er tijdens het onderhoud voor opteerde dergelijke zaken te verzwijgen of geheel anders voor te stellen. Eens te meer blijkt het zeer relatieve karakter van uw verklaringen. Uw terugkeer naar Afghanistan biedt bovendien een bijkomende indicatie dat u in Afghanistan niets te vrezen heeft. U beweert dan wel dat u slechts drie dagen in Kabul was, en tijdens uw tweede reis onmiddellijk naar Peshawar reed, maar laat opnieuw na uw paspoort voor te leggen. Dat u dergelijk belangrijk document zomaar kwijt zou geraken, is weinig geloofwaardig. Dat u Afghanistan telkens onmiddellijk verliet omdat u angstig was (waarbij uw advocaat wellicht verwijst naar uw beweerde vrees voor de Taliban), is gezien de bedrieglijkheid van uw asielrelaas geenszins geloofwaardig. Bijgevolg kan allerminst worden uitgesloten dat u langdurig in Afghanistan heeft verbleven, al dan niet in uw regio van herkomst.

Gezien al deze vaststellingen kan niet worden gesteld dat u omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet zou kunnen worden teruggeleid naar uw land van herkomst.

Uit een grondige analyse van de actuele situatie in uw regio blijkt voorts dat er in het district Dara-i-Nur, uw regio van herkomst, een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (art. 48/4, §2c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet).

Echter is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 195-201, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 111-118, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2019**,

beschikbaar

op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de Taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De Taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De Taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de **situatie in de steden**, vooral de provinciehoofdplaatsen, **sterk verschilt van deze op het platteland**. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het **geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar**. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in de laatste maanden, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het **geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel**, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berrmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het **duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn**. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door **enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP**, waarbij "soft targets" gevisieerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad bovendien groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een **grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt**. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de **typologie van het geweld en het conflictpatroon in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend** is, en in alle drie de districten kan het **gros van het geweld toegeschreven worden aan de Taliban of ISKP**. Hoewel het **geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard** is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). De drie districten blijken daarentegen een **toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten**.

Waar blijkt dat de **Taliban volgens hun eigen rapportering over een zekere mate van controle beschikt in Surkhrod** en het district als gecontesteerd wordt aangeduid door andere bronnen, dient erop gewezen te worden dat dit **niet volstaat om te besluiten dat er sprake is van een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vw**. Er dienen immers **diverse objectieve elementen** in ogenschouw genomen te worden om in het kader van een **alomvattende benadering het reële risico op ernstige schade** zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren. Volgende indicatoren worden in dat opzicht bijzonder relevant geacht: het aantal conflict gerelateerde

incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun regio van herkomst te verlaten. Uit de analyse van de veiligheidsincidenten in het district Surkhrod blijkt dat in de rapporteringsperiode sprake was van 30 geregistreerde incidenten, waarbij geweld in het district voornamelijk doelgericht is, waarbij de doelwitten de Afghaanse veiligheidsdiensten of opstandelingen betreffen, en er regelmatig melding gemaakt wordt van operaties van de veiligheidsdiensten waarbij opstandelingen worden gedood. Ook vielen in deze periode occasionele burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie **bleeft echter niet dat de betwiste controle in het district een dermate ernstige impact heeft op de veiligheidssituatie in Surkhrod** dat er voor burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is louter op basis van hun aanwezigheid in het district.

Niettegenstaande er zich in het district Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de drie districten in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten in de districten, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de districten een toevluchtsoord zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Jalalabad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Jalalabad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien. Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort.

Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad vestigt.

U bent een volwassen man die geen melding maakt van gezondheidsproblemen. U verklaarde behalve het Pashai ook het Pashtou machtig te zijn (CGVS, p.12). U zei eerder ook wat Dari te begrijpen

(CGVS, 22 mei 2012, p.4). U verklaart dat u nooit naar school bent gegaan, zagezegd omdat dit u niet interesseerde. Dit is weinig geloofwaardig, temeer uw broer tot de elfde klas school liep en daarna ging verder studeren in Jalalabad (CGVS, 22 mei 2012, p.7). Ook de vaststelling dat u kort na uw aankomst in België aangaf al behoorlijk Nederlands te praten (CGVS, 22 mei 2012, p.2), doet sterk vermoeden dat u een geletterd persoon bent. Voorts merkt het CGVS op dat u al geruime tijd in België vertoeft, en dat u intussen al een nuttige werkervaring heeft opgebouwd. Volgens uw advocaat was u gedurende lange periodes tewerkgesteld bij verschillende werkgevers en voerde u tussen deze deeltijdse tewerkstellingen ook tal van (interim)jobs uit. Er is ook sprake van een langdurige tewerkstelling in een restaurant in Brugge (zie verzoekschrift tot nietigverklaring d.d. 24 april 2018). Zelf zegt u de afgelopen vijf of zes jaar altijd te hebben gewerkt (CGVS, p.11). Verder wijst het CGVS op het feit dat u wellicht over enige financiële reserves beschikt. U reisde meermaals terug naar Afghanistan, u ging huwen in de regio en betaalde wellicht een bruidsschat, u verbleef daar drie maanden bij uw vrouw, u maakt gewag van landbouwgronden die uw familie bezit, u verklaart ook dat u het niet nodig heeft om in Afghanistan te werken, dat veel mensen daar geen werk hebben (CGVS, p.11). Het CGVS stelt verder vast dat Jalalabad u niet onbekend is. U verklaarde eerder dat u daar om de drie maanden naartoe ging. U begeleidde naar eigen zeggen uw oude vader die er boodschappen ging doen (CGVS, 22 mei 2012, p.5). Dat u nu beweert dat u Jalalabad slechts één of meerdere keren gezien heeft, is in strijd met uw eerdere verklaringen en doet vermoeden dat uw band met Jalalabad sterker is dan u wenst toe te geven. Het CGVS stelt voorts vast dat uw broer S. er volgens uw eerdere verklaringen ook een vriend had die u opving en een smokkelaar voor u zocht (CGVS, 22 mei 2012, p.11). Mogelijks heeft u ook familie in Jalalabad, maar wenst u daar geen duidelijk zicht op te bieden. Zo zouden uw moeder noch uw vader broers of zussen hebben. Alleszins is het zeker in een Afghaanse context weinig aannemelijk dat u behalve uw moeder en uw broer (die in Australië woont) geen andere familieleden zou hebben. Wat dat betreft wijst het CGVS ook op uw eerdere verklaringen, waarbij u het had over een tante aan moederszijde (CGVS, 22 mei 2012), wiens bestaan u heden lijkt te ontkennen. Het CGVS kan niet anders dan besluiten dat u geen medewerking verleent bij het onderzoek naar uw netwerk in Afghanistan. Wat er ook van zij, uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u in staat moet worden geacht in Jalalabad aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen, verwees u in hoofdzaak naar uw zagezegde vrees voor de Taliban. Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de Taliban of met Daesh zou kennen. Verder stelde u Pashai te zijn, Pashai te spreken en een ruraal leefgebied gewoon te zijn (CGVS, p.11). Dient evenwel te worden vastgesteld dit allerminst als onoverkomelijk kan worden beschouwd en dat deze zaken u er bovendien niet van weerhouden hebben uw regio te verlaten en u te vestigen in België, wat ongetwijfeld een groter cultuurverschil inhoudt dan een hervestiging in Jalalabad. Ook deze elementen kunnen niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Gelet op het geheel bovenstaande vaststellingen is het CGVS van oordeel dat u mag worden teruggeleid naar Afghanistan. Een verwijderingsmaatregel is verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet."

In dit verband verwijst de Raad naar de rechtspraak van de Raad van State waar met betrekking tot het advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet het volgende werd gesteld: "Al komt dit advies voor in de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus als instrumentum, het is te onderscheiden van die beslissing als negotium. Enerzijds vormt de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus enkel een beslissing tot intrekking van die status en houdt ze geen verwijderingsmaatregel in, anderzijds gaat het advies van de commissaris-generaal slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet. Bijgevolg vormt het advies geen aanvechtbare rechtshandeling." (RvS 24 mei 2016, nr. 234 824).

De uitgebreide argumentatie in het verzoekschrift omtrent de onmogelijkheid tot terugkeer naar Afghanistan en de onredelijkheid van een intern vestigingsalternatief in de stad Jalalabad omwille van de problemen die verzoeker er kende en de problemen die zijn moeder en echtgenote er nog steeds ondervinden (verzoekschrift, stuk 6), alsook het feit dat hij een naar het buitenland gevluchte persoon betreft en het reëel risico op het lijden van ernstige schade, dan wel het terechtkomen in een situatie van socio-economische ontbering samen met de stukken hiertoe bijgebracht bij het verzoekschrift

(stukken 7-9), alsook het betoog dat hij geenszins de asielinstanties heeft trachten te misleiden en zijn terugkeer naar Afghanistan in 2017 kortstondig was, zoals blijkt uit de brief van zijn advocaat (verzoekschrift, stuk 4), is *in casu* dan ook niet dienstig.

2.3.7. Tot slot wordt in de bestreden beslissing nog terecht overwogen als volgt: *“De neergelegde documenten vermogen de appreciatie van het CGVS niet te wijzigen. De brieven (met in bijlage vertaling naar het Engels) van lokale bewoners (met in bijlage hun taskara’s) die de problemen van u en uw familie bevestigen, kunnen uw relaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat geenszins het geval is gebleken. Bovendien maken deze stukken een bijzonder gesolliciteerde indruk en lijken deze er enkel op gericht de asielinstanties te overtuigen van uw relaas, waarbij men de bedreigingen bevestigt en “the government of Belgium” telkens vraagt het leven van uw moeder en vrouw te redden. Het CGVS wijst voorts op de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, met name de “COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude” van 21 november 2017, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht. Gezien al deze vaststellingen is ook de bewijswaarde van het attest dat door een kliniek in Amla zou zijn uitgereikt en waarmee u wilt aantonen dat uw vrouw en moeder gewond geraakten, nihil. De foto’s waarop uw vrouw en moeder (met verband) te zien zijn kunnen eender waar, wanneer en in eender welke omstandigheden genomen of zelfs geënceneerd zijn, en hebben slechts enige waarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. De foto’s van uw trouwboekje, een verklaring van de getuigen van uw huwelijk, de foto’s van het huwelijksfeest en de foto’s van het Afgaanse paspoort van uw echtgenote bevestigen louter dat u gehuwd bent met Sh. M.. Hiermee toont u bijvoorbeeld niet aan waar u voor of na uw huwelijk in Peshawar verbleven heeft, laat staan dat u hiermee bewijs levert voor de beweerde problemen met de Taliban.”*

Met het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, slaagt verzoeker er allerminst in de pertinente motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen of om valabele argumenten bij te brengen voor het behoud van zijn subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, dient erop gewezen dat in het kader van huidig beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over de intrekking van een subsidiaire beschermingsstatus, en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer. Niettegenstaande in de bestreden beslissing een advies wordt gegeven over de verenigbaarheid van een eventuele verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, welk advies een wettelijke verplichting is die uitdrukkelijk wordt opgelegd door de Vreemdelingenwet, bevat deze beslissing immers geen verwijderingsmaatregel.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker in een persoonlijk onderhoud de kans heeft gekregen om de redenen aan te halen waarom zijn status behouden dient te blijven. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal verzoekers dossier op individuele wijze heeft beoordeeld en zijn beslissing heeft genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.10. In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat zich actueel een intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus opdringt zoals bepaald in artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet daar niet kan worden betwijfeld dat er ten aanzien van verzoeker ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd in de zin van artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker werd immers definitief veroordeeld voor een dergelijk ernstig misdrijf.

2.3.11. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De intrekking van de status van subsidiaire bescherming wordt bevestigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER